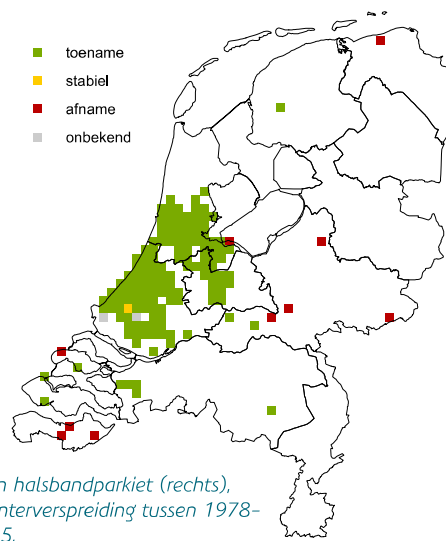
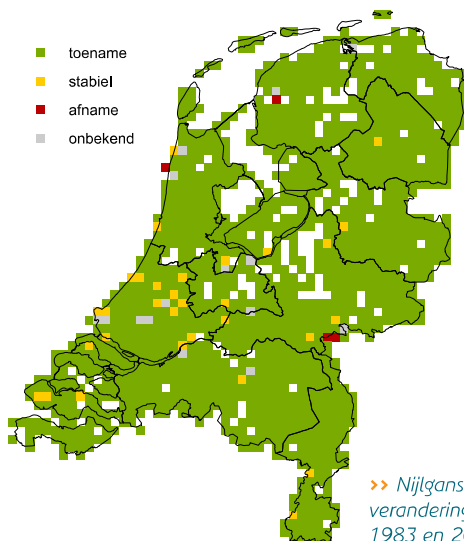

Foto: Stephan Burgwal

Nijlgans en halsbandparkiet doen het goed, maar hun opmars verliep heel verschillend. Oorspronkelijk thuishorend in Afrika en Azië, begonnen ontsnapte of losgelaten vogels vanaf eind jaren zestig in West-Nederland een eigen leven te leiden. Nijlgansen kenden de spectaculairste uitbreiding. Vanuit Zuid-Holland koloniseerden ze binnen enkele decennia het hele land en trokken ze de grens over naar Duitsland. Ons land telt inmiddels minstens 10.000 broedparen. Er is nauwelijks een habitat waar nijlgansen ontbreken. Jaarlijkse broed- en watervogeltellingen tonen inmiddels tekenen van stabilisatie, plaatselijk zelfs afname.

Bij de halsbandparkiet zijn de locaties waar de zegetocht begon nog steeds herkenbaar. Nadat Amsterdam en Den Haag waren gekoloniseerd, kwamen steden als Rotterdam, Leiden, Utrecht en Haarlem aan de beurt. Tegenwoordig gaat het om ten minste 3200 broedparen en 10.000 individuen. De gemeenschappelijke slaapplekken in sommige grote steden zijn een kleurrijk fenomeen. Buiten de Randstad zijn blijvende vestigingen echter ongewoon. Een verschijnsel dat ook uit het buitenland bekend is. Zo huisvesten Brussel en Bonn grote aantallen, maar zijn halsbandparkieten in het tussenliggende gebied zeldzaam.

>> Nijlgans (links) en halsbandparkiet (rechts), veranderingen in winterverspreiding tussen 1978-1983 en 2013-2015.

Deze twee exoten laten zien hoe hun leefwijze het kolonisatieproces bepaalt. Vestigt een jonge nijlgans zich soms op honderden kilometers van de geboorteplaats, halsbandparkieten blijven dicht bij huis. Ze zijn meer afhankelijk van bijvoeding en dus aan stedelijk gebied gebonden. Nijlgansen kunnen met het intensief beheerde boerenland prima uit de voeten.